

Konstantin premaga Maksencija. (Slika Rafaelova v Vatikanu.)

Anton Martin Slomšek.

Pri Slomšekovi svečanosti v Mariboru, dné 2. svečana 1893. leta,
govoril dr. Anton Medved.

Slavna gospôda! Ako se zazibljem v sladke sanje o sreči našega naroda in o njegovih boljših dnevih, takoj me grenko zabolí očitanje: da imamo tako malo velikih, slavnih móž. Recimo, da bi bilo resnično! Prej nepoznani, borni narod nekdanjih Make-doncev je imel samo dva velika moža, in vendar je zaslovel po vesoljnem svetu, več nego pol sveta si je podjarmil pod žezlo svojega gospodstva.

Slovenski rojaki! Ne bojmo se za usodo svojega naroda, ker nimamo malo slavnih móž, imamo jih lepo število; te poznamo, te častímo. Jednemu izmed njih velja nočojšna slavnost. Njegovo ime je v naši krasni domovini zlato solnce,

katerega blesteči žarki svetijo i daleč preko njenih mej. — Slavno ime slavnega moža — to danes druží naše misli, ogreva naša srca, dviguje naš ponos: — Slomšek, naš Slomšek se mu pravi.

Henryk Sienkiewicz,
pisatelj povesti „Z ognjem in mečem“.

Nehoté sem se spomnil besed, katere sem čítal nekje v evetóči Italiji: Tali nomi-ni nullum elogium — takega imena ne hvaliti! Zakaj le pretežko je peti dostojno hvalo tolikemu imenu. Kako bi torej jaz danes proslavljal našega velikana, našega ljubljenca

Slomšeka; proslavljal pred vami, ki ste že vsi vneti za njegovo slavo v tako ogromnem številu prihiteli na to narodno svečanost? Ali naj vam naštevam